

25

RIDEN

POY

POUTNÍK

PRAVIDELNÝ
OBČASNÍK
pro trampy a mi-
lovníky přírody
a toulání.
Jako oběžník
v nákladu
5 výtisků
vydává:
Unie Solitario

číslo výtisku:

25 /

datum vydání:

20.10.1986

Toto číslo je
neprodejné !

Adresy redakce:

S e l a d o n

Václav Smil
Dobratická 524

PRAHA 9
Letňany 199 00

Redakční oznamy:

Pakliže obje-
víte pravopisnou
chybu - závada
je na Vašem
O K U !

Včasným odesláním
urychlí dobu
oběhu Poutníka!

§ § §

Tramp fotograf

Tramp fotograf sem ve větší míře objevuje v posledních letech. I když již existoval v ranných dobách trampingu.

Tramp fotograf je člověk, který s sebou kromě spacáku a jídla vláčí ještě těžké náčiní pro fotografování. Obtěžuje kamarády čočkou svého objektivu v každé vhodné i nevhodné chvíli. Je neobyčejně vynalézavý, o čemž svědčí jeho požadavek, aby kamarád padal pomaleji, že ještě nemá aparát natažen.

K tomuto druhu trampa můžeme ještě přiřadit trampa filmaře. Oba jsou v podstatě neškodní blázni, kteří nás sem tam obšťastní nějakou zajímavou situací a někdy dokonce vzácným snímkem či záběrem, na kterém se nemůžeme vůbec poznat, zatímco fotograf či filmař se radují z nevšedního záběru i z našeho překvapení.

Tramp proslulý

Tramp proslulý se vyskytuje ve třech zdánlivě odlišných odrůdách, a to tramp teoretik, tramp psavec a tramp veterán. Všechny mají společný znak - být v popředí za každou cenu. Stačí jediný pohled a jediná věta a každý ví, že má před sebou trampa s velkým T.

Tramp teoretik

Tramp teoretik je v podstatě tramp, který kdysi dávno vyjel na vandr, naučil se pár akordů na kytaru, spal pod širákem i na sněhu, ale od té doby už nikdy nebyl na pořádném ~~v~~ vandru. To mu však nebrání, aby se stal vášnivým obhájcem trampů, ke kterým se hrdě hlásí. Zná všechny staré i nové trampské osady, jejich šerify i jejich ženy, zná staré i nové kempy, byl na všech nejlepších ohních a spal tam vždy v boudě. Kromě toho se osobně zná se všemi trampskými písničkáři a často dává k dobru, kdy některý z nich u něj spal a kdy si spolu zazpívali na festivalu trampské písně, případně, kdy se spolu opili.

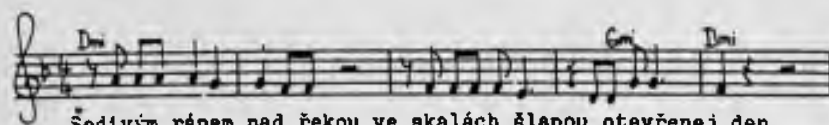
Tramp psavec

Tramp psavec je druhou odrůdou trampa proslulého. Zná se se všemi redaktory počínaje Rudým právem a konče Dikobrazem. Dostává tučné honoráře za své ve spěchu zplozené básně a povídky. S oblibou se trampové psavci schází a řeší problémy jak dál v psaní a jak odstranit trampský smutek a splín z prózy i poezie. Jsou to vesměs lidé, kteří byli na trampu kdysi dávno. Za tramp většinou považují účast na soutěži psavců, ohní známé osady, apod.

no a to je asi vše z M.G.T. od T.S. Humoristy

Tramp

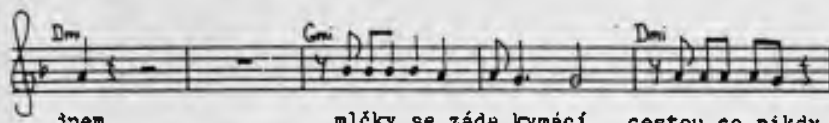
1978

Šedivým ránem nad řekou ve skalách šlapou otevřenej den

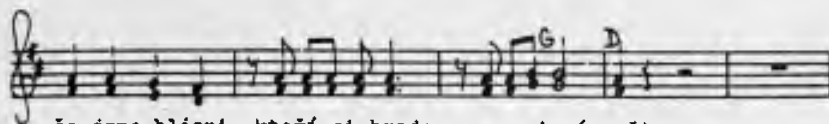
zelenej mundur prastarej, usárna, ešus, šlapou šedým

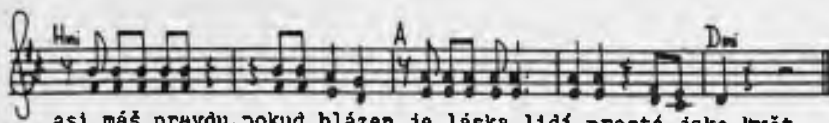
inem, mlčky se záda kymácí cestou, co nikdy

neztrácí kouzlo dalek a kamarádskejch slov. Můžeš si myslet,

že jsme blázni, kteří si hrajou na naivní svět,

asi máš pravdu, pokud blázen je láska lidí prostá jako květ.

Kolik máš tříd a co jsi byl
nehraje roli, mundur všechno skryl
ukaz, co umíš a jákej seš
zabal si věci, pojď s námi, když chceš
Jenom si pamatuj, že vždycky fér
náš grunt je dávej, potom ber
uvidíš, jákej je cíl a jákej směr

Můžeš si myslet, že jsme blázni
kteří si hrajou na naivní svět
asi máš pravdu, pokud blázen
je láska lidí prostá jako květ

S večerem slošej hlavu svou
tam kde je kroků čas, kde zastavil
pár konzerv ohřát, všechno všem
a pak tě někdo půlkou deky skryl
Kytary tón když zazní taou
s borovic nebe nad hlavou
to je to, co znamená slovo tresp

HUDBA & TEXT: BĚDA

SONG NIC MOC ÚSPĚŠNÉHO CHLAPA

Ami E7

ŽI-VOT SE MI NĚ-JAK ZA-SEK' NĚ-KDE NA-STAL ZKRAT, KO-LEPI
NA SYE-TE TU NEJ-SEM NO-VEJ PŘE KŘÍŽO UZ' MÁM, PROČ JSEM

Ami Dmi

SE-BE MÁM DOST PA-SEK A NIC JSEM NE-U - KRAD, PŘE JE DO-BA DA-VNÝCH
PO-RÁD MÍ-NU-SO-VEJ TO VÍ JEN PÁNDOBŮH SAM, JSEM TEN JEZ-DEC CO SE

Ami E7

RYA-ČEK ZA KU-KOV-SKOU ČEST, DNES U - CÍ-TÍŠ PRO PÁR KA-ČEK MNO-HEM TYR-DÍ
VLE-CE A ZTRÁ-CÍ SÍ-LY SVÝ, ŽE JIM KO-ŘÍST NE - U - TE-ČE SU-PI PŘE-DEM

Ami G7 C

PEŠT. ŽI - VOT TO JE DIV - NA' HOS - PO - DA ,
VÍ.

G7 Dmi G7

YE KTE-RE' MI PŘI-PI-SU-JOU ČAR - KY, KDOŽ ZA-CÍ-NÁM PO-RÁD OD-SPO-

Dmi G7 Dmi G7 C

DA ZBEJ-YAJ NA MNE' JEN PŘE-BRA-NÝ DÁR - KY.

C7

ŽI - VOT TO JE DIV - NA' HOS - PO - DA YE KTE-RÝ JEN V KOUTĚ SEDĚT

F C

SMÍM, ŠEN-KÝ-ŘI SE ČAS-TO MĚ-NÍ, MŇE DO TO-HO PŘEJ MŇE NE-NÍ
G7 C C7 F C

STEJ-NĚ SE JIM NI-KDY NE-HO - DÍM, ŠEN-KÝ-ŘI SE ČAS-TO MĚ-NÍ A-LE MŇE VO

Dmi G7 C

PO-RÁD PĚ-NÍ, SHAD SE JIN-DÝ LEP-ŠÍ NA-RO - DÍM.

Camp Černé Skály V.

p á d

Seděli jsme okolo ohně a v tichosti hovořili o událostech, které během těch několika chvil, proběhly. Jarní sluníčko se pomalu dostávalo ve své pouti nad naše hlavy, jeho probouzející se paprsky ozařovaly celé prostranství campu, takže plameny ohně úplně zmizely pod jasnou září slunečních paprsků. Téměř všichni jsme mysleli na poslední chvíli, které jsme prožili, snad i osadní cynik Jezevec byl v těchto chvílích mírně rozrušen, ale myslel přitom i na dlabanec. A tak guláš v jeho kuchařském podání přišel vhod.

Po jídle jsme se dali do sprádání dalších plánů "honby za neznámým". Po krátkém dohadování o tom, zdali se rozdělít jako minule a kam jít, jsme se konečně dohodli. Vyrázíme všichni společně a nejříve na místo, kde se nám neznámý ztratil, pak budeme dál prohledávat okolí a několikrát se vrátíme směrem ke srubu, abychom si pohlídali věci.

Přímou cestou jsme se dostali k zmíněnému místu během půl hodiny, Obešli jsme křovi a po kamenech stoupali na malou vyvýšeninu. Marty našel přezku od kanady, byla utržená a s kouskem řemínku ležela u nevelkého malinového keříčku. Mohla by patřit neznámému a tak v tuto chvíli jsme nález brali jako poslední určitou stopu. Na vrcholku jsme se marně rozhlíželi po okolí, nikde ani živáčka a navíc rozhled - kdysi pěkně udržovaný byl již přerostlý výškou borovic a čerstvým kabátem listnáčů. Sestoupili jsme z hůrky a po několika minutách cesty podél skalního masívu jsme sestoupili do údolí Pramenů. Tak jsme říkali totiž nevelkému zelenému plácku, kde vyvěral nevelký potůček, který končil svoji cestičku o několik kroků dál mezi kameny a ztrácel se někde v podzemí. Snad i ústlil do jezera. Bylo to krásné místo, když jsme zde začínali, dlouho jsme se nemohli rozhodnout, zda postavit tábor a srub zde nebo na místě kde stojí dnes. Rozhodl až nález jeskyňky a podzemního přístaviště....

Dan se ťukl do čela: "no jasně kluci, hele támhle je ohniště a...., že nás to nenapadlo dřív, vždyť tady je jedno z nejpríhodnějších míst k táboření..". Pooděšli jsme za skálu a pod převisem našli konkrétní stopu, uválená hromádka listů zcela jasně hovořila o skutečnosti, kde neznámý tábořil a většinu nocí zřejmě i přespával. A pak nám už začalo zapalovat. To co tady popíšu bylo dílem několika málo minut.

Ohniště, tedy pouze stopy očouzené trávy a ne daleko rozházené zčernalé kameny, to vše udělala lidská ruka a podle toho, že tráva v okolí byla jemně zaprášená od popela, bylo jasné, že nedávno to tady po sobě uklízel neznámý. Vlastně konečně se v něm probudilo snad svědomí, ten bordel, kterej tu po sobě nechával mi nešel do hlavy, snad zmoudřel. Další stopy o jeho nedávném pobytu byly nezvratné, Ovčák hlásil místo, kde si neznámý sbalil spacák do role a potom do báglu. Marty neomylně určil jisté indiskrétní místo, které se vyznačovalo zvlhlou pískovcovou skálou u země.... A pak nám to zapálilo úplně - věci, úklid....obvyklá činnost před odchodem - rychle k lomu!!!

Dali jsme se do běhu, těžko odhadnout, jak rychle jsme zdolali vzdálenost mezi údolím Pramenů a lomem, ale jisté bylo, že jsme doběhli jen tak tak. Neznámý se zrovna chystal slézat po připraveném provazu, který obhobil koleme kmenu borovice u srázu. Když dneska o tom přemýšlím, tak kdyby zachoval chladnou hlavu a překonal těch několik metrů skály, stáhl provaz dolů... asi by se nám nepodařilo tohle dobrodružství přivést do konce. Ovšem neznámý hlavu ztratil a dal se do běhu podél útesu přímo k jezeru. Všichni se dali do pronásledování, jenom já jsem vytáhl a provizorně stočil provaz. Tohle zdržení a taky se mi s tím lanem moc dobře neběželo zapříčinilo to, že jsem se další situace neúčastnil, takže pouze z vyprávění od kluků, kterým se nikdy o této věci nechtělo příliš mluvit, vím, že se to seběhlo zhruba takhle. Neznámý s báglem na zá-

deh pelášil směrem k jezeru, kluci za ním. Bylo nadlidským výkonem jim s uždou na sobě utýct, taky honička netrvala dlouho. Kluci se rozdělili a zkracovali vzdálenost mezi sebou a neznámým. Zatlačili ho do kraje skaliska, takže nemohl utéct...

V tom, co se potom stalo se kluci rozcházejí, každopádně jim to bylo ohromně líto, protože jsme si všichni uvědomili, co se vlastně tomu klukovi mohlo stát. Jisté je jedno, nechci to dramatizovat třeba tak, jak mi to vyprávěl Marty, ten kluk prostě skočil, skočil ze skály do vody, tím skokem překonal dobřejch sedm metrů a ke všemu spadl na záda. Jak sám později říkal, ta jeho uzda mu zachránila život.

Zhruba v tu dobu jsem doběhl i já, štěstí bylo, že jsem vzal to lano. Pak začala záchrana akce a v tu dobu nebylo na nějaké vedlejší myšlenky ani pomyšlení. Lano, jištění, Dan slézal dolů, neznámý křičel o pomoc, jak ho tížily vodou nasáklé věci a bágel - začal se topit, pomocná ruka, cesta po provaze nahoru.....

Všichni jsme se z toho všeho probrali až u srubu, na Černé skály se pomalu stahovala noc, ohně veselé praskal, Jirka - tak se neznámý totiž jmenoval vypil tři hrnky čaje s rumem a snad po dlouhé době spokojeně usnul. Nechtěli jsme ho teď zatěžovat otázkama. Najedli jsme se, dohodli, že pro jistotu budeme držet hlídky jako minulou noc a všichni jsme pomalu uléhali ke spánku.....

příště: brzké probuzení

připravuje: Smrk

POSLEDNÍ netramp

V sobotu
Bloudil liduprázdnými ulicemi
Kroky duněly po dláždění.
Když zaslechl jekot sirény
bylo už pozdě
Tupý úder do zátylku ho zbavil
vědomí.
Výkřik chuligán jej probudilo.
Policejní úředník zapisoval do
tlusté knihy obsah jeho kapes.
Pak ho fotografovali a odvedli.
Po cestě budovou ještě několikrát
zaslechl slovo chuligán
Jedna dáma na něho plivla
Její syn jej kousl do paže
Pak seděl v temné cele
a plakal.
Byla sobota, procházel
se městem
a neměl na zádech vak.
Nebyl tramp.
Proto teď seděl
a plakal.

Miki

RECEPTY ŠUMAVSKÉHO SOKOLA

KANADSKÝ CHLEBA BANOK (benok)

4dl hladké mouky, 1 až 2 lžičky prášku do pečiva přidat hrozinky, třešně, kandované ovoce 1/2 lžičky soli a vodu. Pořádně promísíme ve vláčné těsto. Uválíme placky asi 2cm vysoké a klademe je na rozpálenou pánev. Smaží se 5 až 10 minut na každé straně.

DUŠENÉ HOUBY

Rozkrájíme na drobné kostky, na oleji pečeme kolečka cibule, nasypeme naně 4 hrstě hub a osolíme, okmínujeme a podusíme, zaprášíme moukou nebo vejcem a chvíli podusíme.

Lišky- vaříme ve vodě se solí a kmínem, přidáme máslo a vejce.

ČAJ - jehličí ze smrku, jedle nebo borovice se rozkrájí a jedna lžice se polije hrnkem vařící vody a nechá se ustát.

KOTLÍKOVÝ GULÁŠ MULIGAN

Zbylé maso rozkrájíme na kousíčky (hovězí, vepřové, drůbeží aj.) Opražíme cibuli na másle, přidáme maso, (morek) a vodu. Nakrájíme brambory, houby, rajské j., přidáme sůl, pepř a máslo, podusíme do změknutí brambor v dostatku vody.

SUŠENÝ PSTRUH

Připravíme noční lak. 1 1/4 kg ryby, 3/4 l vody, 1/5 lžice soli, 1/2 kostky cukru. Omytou a staženou vyčištěnou rybu sušíme na pomalém ohni z vrbového dřeva do změknutí a zhnědnutí.

Ň Ě C O N A Z U B :

HORALSKÁ PŘESNÍDÁVKA

3 polévkové lžíce ovesných vloček

1 čajová lžička cukru

1 polévková lžíce rozinek

nakrájené jablka a lískové oříšky, mléko.

**Postup: vločky, hrozinky a cukr dáme do hrnce a zamícháme,
nalijeme trochu mléka, přidáme jablka, oříšky a zamícháme.**

Pst... tady straší (1.)

Čas od času se v našich nakladatelstvích objeví kniha, která úsměvnou formou pojednává o nevysvětlitelných jevech každodenního života, mám na mysli například Švandrlíkovy knihy Pražská strašidla apod.

Chtěje navázat na tuto tradici a současně vyplnit mezeru v této oblasti, rozhodl jsem se, že vás v několika málo kapitolách seznámím s tím, co jsem sám zažil či slyšel o strašidlech a nadpřirozených jevech, se kterými se může při troše neštěstí setkat každý vandrák. Nemyslím tím, že bych chtěl dané skutečnosti nějak snižovat či dokonce zesměšňovat, jak vyplývá z dalšího, mnohdy se to nevyplácí.

Budu psát o historkách, které se vyprávějí večer u ohně a při nichž příjemně běhá mráz po zádech, zvláště, je-li člověk dost daleko od místa o němž je řeč. Vzhledem k tomu, že jde o legendy předávané ústním podáním prosím p.t. čtenáře, aby mi napsali případné chyby, jichž se dopustím. Jestliže někdo poznáte příběh, který jste mi sám vyprávěl a nebude vám úplně sedět, vezte, že k tomu došlo tím, že jsem byl nucen vybírat fakta z různých pramenů, třídit je a sestavovat v ucelený příběh.

V prvním vyprávění se podíváme na gotický hrad Helfenburk, který je v literatuře poprvé připomínán v souvislosti s Hanušem z Helfenburku z rodu pánů z Klínštejna z větve Ronovců. Hrad se také nazývá Hrádek u Úštku a patří do kategorie skalních hradů. Jeho monumentální ani 60 metrů vysoká, perfektně zachovalá věž, již sama o sobě působí na močného návštěvníka sugestivně. V roce 1967 se zpustlého hradu ujali trampové a vykonali mnoho rekonstrukčních prací. Nedlouho poté jim byl hrad odebrán a předán do jiných rukou. Tehdy začal hrad opět chátrat, členové naší nejmasovější mládežnické, organizace viděli, že na hradě se nedá jen pít a veselit se, ale že se také musí pracovat a brzy hrad opustili. Dnes už je opět v rukou lidí, kteří si váží přírody a Hrádku samotného.

K tomuto hradu se váže historie posledního z arcibiskupů na hradě, pána Konráda von Vechta, který zakusivše od lidí všelikých křivd dožívá zde roku 1431 svůj pohnutý život. Trahuje se též, že je na hradě pohřben.

Vzhledem k tomu, že tento pán zažil od lidí mnoho zla, je i přes svou mírnou povahu spravedlivě rozhořčen, když někdo zlehčuje jeho smrt, či jeho životní osud.

Stalo se mnohokrát, že ač více než 450 let mrtev, dal na pamětnou lidem, kteří se mu vysmívali, či nevěřili, že je schopen ještě dnes dát majeho svou nelibost.

Jeden ze starších příběhů se odehrává v hradní věži, kam se v par-

ném létě chodívalo spát. Zvláště příjemný chládek býval v místnosti nad hladomornou, v níž podle některých pramenů skončil i sám Konrád von Vechta. Tam se jedné letní noci uložilo šest kamarádů, dvě dívky a čtyři kluci. Chvilí se povídalo o všem možném, až se řeč stočila, jako téměř vždy na Konráda. Ten věřil, ten ne, ale všichni zachovávali určitý uctivý odstup vyvolaný strachem. Jen jedna dívka, mimichodem pěkná brunetka, se vesele smála a nechtěla věřit, že Konrád existuje. Její pronikavý smích se v kamenné, studené místnosti nepříjemně odrážel a vracel se přetvořený v ďábelský řehot. Strach narůstal a někdo si už nebyl jist zda bude schopen klidně usnout. A v tom zhasla svíčka. Někdo navrhl, ať se jde spát ven dolů na nádvoří. Víc než radostně byl návrh přijat. Všichni začali při svíčkách balit svoje věci do cest. Teprve na schodech si uvědomili, že s nimi není ona veselá brunetka. Rychle se vrátili a našli ji jak leží ve spacáku a pomalu usíná. Prosili ji ať jde spát s nimi ven, ale ona jim podivně přidušeným hlasem odpovídala, že je ospalá, že už se nechce stěhovat, a že už zůstane tady. Když ji navrhli, že ji odnesou, začala být nepříjemná. Raději šli. Než však stihli dojít dolů na nádvoří ticho rozřízl srdceryvný řev umírajícího člověka. Zahodili věci a utíkali po schodech do věže. Co tam uviděli při světle svíček, toho by se ani v nejčernějším snu nenadáli.

Tam uprostřed místnosti seděla na bobku holka jednoho z nich, jejich kamarádka, brunetka s krásnýma dlouhýma vlasama. To byl ovšem jen první pocit, to co viděli byla ošklivá tvář strhaná, s vypoulenýma očima a strašidelně bílýma vlasama, která patřila k třesoucí se postavě, která v rukou křečovitě svírala chomáče vyrvaných hnědých vlasů.

Dodnes nikdo neví, co ta chuděra viděla.

Možná si řeknete sugesce, halucinace, Konrád není ! Však přijměte dobře míněnou radu: Neříkejte si to na HELFENBURKU!!!!

ahoj Křeček

P.S. příště něco málo o Hagenovi.

\$AMOTAR

Hudba a text: Václav Ryvola

Kamennou tvář míval když u ohně zpíval songy a
 ba la dy své jak to tak bý - - vá

Měl úsměv Mona Li - sy ten chlápek
 tář byl v horách všude zná - mý

měl jméno Tvrdá tvář kdo
 ví co se skry - vá za přímkou jeho
 rtů kdo ví proč v očích mívá jen
 prázdnotu samotou

Kamennou tvář míval
 když u ohně zpíval
 songy a balady své
 jak to tak bývá

Měl vrásčitou kytaru
 hrál na ní po staru
 jak to má u ohně být
 když vítr zpívá

Pak dlouho nepřišel
 nikdo z nás neslyšel
 že by snad zabloudit moh
 ten co nám zpívá

Našli ho na strání
 na něčí udání
 že prej tam otevřel lom
 a zlato dobývá

Refrén: Měl úsměv Mona Lisy
 ten chlápek samotář
 Byl v horách všude známý
 měl jméno Tvrdá tvář

Kdo ví co se skrývá
 za přímkou jeho rtů
 Kdo ví proč v očích mívá
 jen prázdnotu samotou

Stalo se na osadách i jinde

15-17.8. pořádala T.O. Zlatá řeka vandř - "Syrečkáč" a o měsíc později výroční oheň osady.

22.8. se v pátek na stadionu v Ústí nad Orlicí konaly "Ozvěny Porty". I letos je uváděl Vašek Soušek a ti kteří přišli, neprohloupili. Asi 800 lidí poslouchalo od 17 hodin Karla Plíhala, který báječně začal, Nerez, Avocado, Ládu Straku, Ivu Bittovou s Pavlem Fajtem, Pavla Dobeše, Točkolotoč, Slávka Janouška, který si do svého rodiště sezval muzikanty a kamarády a vlastně i celé ozvěny organizoval. Nakonec vystoupil Jarek Nohavica. Ten nejen celý pořad ukončil novými písničkami, ale i společným zpěvem s K. Plíhalem a Slávkem Janouškem. Ti dva si navíc společně s Nerez zazpívali Imaginární hospodu. Ke vši dobré pohodě je nutno připočítat i fotbalový zápas účinkujících proti divákům, který se odehrál za všeobecného veselí a smírně skončil 1:1. Prostě to bylo neobyčejně prima a můžem jen doufat, že tradice "ústeckých ozvěn" bude pokračovat.

Věra

12.9. se uskutečnila tramská svažba Charlie + Budulínek na Skalním městě nad Grobiánem a 13.9. v Sedlci country bál.

19-20.9. ve Voznici na Brdech pořádala T.O. W. svůj VI. výroční oheň

26-28.9. se uskutečnily na Chmelném vrchu u Děčína Kowbojské hrátky pořádali kamarádi Kostelník a Kečup

27.9. se konal oheň - poslední oheň kamaráda Tomáše před jeho dvouletým zeleným vandrem.

Kamarád Škubánek nám napsal z vojny, že na akci "Rytířské slavnosti", které proběhly o posledním víkendu měsíce lovu zapomněl někde poblíž zříceniny Jinčov svůj sešit s písničkami, který po léta pečlivě sepisoval. Menašel jste ho někdo ?

10-12.10. týden po výročním ohni pořádala T.O. Modrá Kráva brigádu na pomoc lesům. Měeno - Kokořínsko.

16-12.10. se sjelo přes čtyřicet kamarádů do údolí Klučavky v kraji pod Modrou hvězdou v Teplicích nad Metují. Osada TORNÁDO oslavila pětadvacáté výročí svého založení hrami, písničkami, dobrou náladou. Proběhla volba šerifa na další období. Šerifská hvězda zůstala v rukou nejzkušenějšího a nejobětavějšího trampa Tikyho, který pro osadu udělal opravdu maximum. Popřáli jsme mu hodně sil do další pětadvacítky i více.

Tlemejš

25. 10. pořádala T.O. SATAN potlach na Čertici, k příležitosti šestého výročí od založení osady.

A ještě ve zkratce o tom, co proběhlo v měsíci padajícího listí ve klubu ŮLET v Polské.

7.- FORTUNA + SOL DEL PERU - koncert jiho a latinsko americké hudby
14- vystoupila ve folkovém večeru skupina DUHA z Mirošovic a v náhradním programu místo Smolařů bratři Říhové.

20.- pokračovala Dědečkova usárnička II. částí a byla věnována památce Jarky Mottla a Jendy Kordy, uváděl T.Linhart, V. Pellant.
v době uzávěrky....

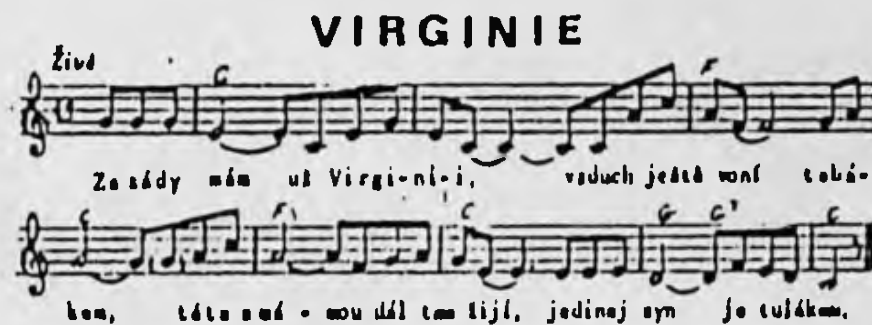
(SCARBOROUGH FAIR)

Škotská balada
Český text D. Vančura

1. Píseň máš do Scarborough jít
dobře víš že půjdeš tam rád
tam dívku najdi na Market Street
co chtěla dřív mou ženou se stát.
2. Věchal jí oš látek začne mi líti
za jehlu rýč vlásk smí jenom brát
o místo přize měsíční svít
bude-li chtít mou ženou se stát.
3. Až přijde máj o zaviní zem
totel v písku plíkal jí prát
a lidmot v kvítu jablonošném
bude-li chtít mou ženou se stát.
4. Z vrcholů svých ať uplete člun
v něm se může na cestu dát
s tím látkem pak ať vejde v můj dům
bude-li chtít mou ženou se stát.
5. Kde útes ční nad plívaly vln
zorej dva sáhy pro růži sad
za pluh ať slouží lípkový trn
bude-li chtít mým mužem se stát.
6. Osej ten sad a slzou jej skrop
choď těm růžím na loutnu hrát
až začnou kvést tak srp se chop
bude-li chtít mým mužem se stát.
7. Z trní si lůžko zhotoví deť
druhé z růží pro mě nech stlát
jen pých své a Boha se ptaj
proč nechci víc svou ženou se stát.

Přinášíme vám písničku z repertoáru Spirituál kvintetu. Soubor se opírá především o perfektní vokál a vlastní textaci angloamerického folklóru. Na jejich koncertech i v rozhlasu však můžete slyšet i adaptace renesančních písní, vlastní tvorbu a neopakovatelný mladnes žemalských spirituálů. Trh ve Scarborough je skladbou, která získala velký úspěch na letovním lit. folk a country festivalu. (dv)

Další píseň, kterou uvádíme z repertoáru folkové skupiny Spirituál kvintet, je skladba z druhého SP, vydaného Pantonom. Její text je téměř píseňným překladem originálu, zpívaného v mnoha verzích předními světovými zpěváky a skupinami. Za zmínku stojí např. mollová verze Virginie v perfektním podání Joan Baezové. Skladba je typickým představitelem folkové písně se smutným textem a veselou melodií. (dv)

1. Za zády mám už Virginii
vzduch ještě voní tabákem
máma s tátou dál tam žijí
Jedinej syn je tulákem
2. Jen Bůh sám ví proč nejsem líný
Jen Bůh sám ví proč jsem se dal
tam na sever do Karolíny
za dívkou kterou jsem znal
3. Jít jako blesk vzpomínky svádí
na lukách seno dozrává
stesk je tentam kraj mého mládí
vstříc ruku svou mi podává
4. Tenkrát jsem stál a jen se díval
jak krásná je až k zóvratl
pak jsem jí v trávě tiše zpíval
ten večer víc se nevrátil
5. Určitě vím že tančit chtělo
však nesměla jít do baru
přitom krásný oči měla
zelený jak rub doláru
6. O lásku svou se tolik bála
měsíc nás nocí provázel
tam v jahodách mi ústa dala
ráno jsem s tátou na jih jel...
7. Teď jí jdu říct jak se mi stýská
únavou nohy z olova
mě nesou tam kde vítr píská
příběhy křížů hřbitova
8. Za zády mám už Karolínu
zem co jsem míval nejvíc rád
někdo má lásku - někdo hlínu
někdo je sám už napořád

Americká lidová
Text: F. Novotný

Traditional
Text: F. Novotný

TRAMP JE JAKO ZLATO, JAK HO UVIDIŠ, TAK HO MUSIŠ SEBRAT .

Plzeň, 15. června 1998

A h o j H o n z o !

Rád bych poděkoval prostřednictvím Mladého světa kamarádkám, které mne přivedly na stezku moderního trampského života.

Loni napodzim jsem se vrátil z vojny. Během doby, kterou jsem tam strávil, jsem postupně ztratil kontakt se všemi kamarády. Všichni se oženili, postavili rodinné domky nebo družstevní byty, mají děti a stále méně a méně času. Není divu. Deset let je dlouhá doba. Byl jsem totiž dvakrát zavřený na Sabinově, protože jsem, jako voják silničního vojska, odmítal plnit rozkaz a planýrovat lesy brdského Hřebene.

Když jsem se vrátil, postupně jsem navštívil celou svoji bývalou osadu. Nevypadalo to, že by byla naděje někoho z kamarádů vylákat na tramp. Proto jsem se rozhodl navázat styky s mladší generací.

Obešel jsem všechny hospůdky, kde byly od nepaměti trampské slezičky i sportovní hřiště a různé placky, kde jsme hrávali volej-či nohejbal, nebo lacross. U Koule viděli posledního trampa před dobrými pěti roky, jinde byla situace ještě horší. Když jsem se na Dynamu ptal po lacrossu, vrazila mi mladá správcová facku a řekla "sprostáku!" Přesto se mi zdálo nemožné, že by trampové vymizeli úplně.

Brzo jsem dal dohromady trampské vybavení, i když nesehnatelnou /i tuzemskou/ US tornu musel nahradit modrý kletr a začal jsem vyjíždět ven. Při pátcích jsem potkával na nádraží skupinky mladých lidí, trampů, i když vystrojených podstatně jinak, než tomu bylo za mých předvojnových časů. U jednoho trampíře jsem si povšiml stanu či deštníku, usárny a teletiny jsou již plně nahrazeny pestrobarevnými krosnami a ani oblečení se nevyznačuje stereotypností. Nerozumněl jsem tomu, ale říkal jsem si, že doba nese změny. Několikrát jsem se pokusil pozdravit, ale když moje -ahoj!- zůstávalo bez odezvy, nechal jsem to. Trampové tady jsou! Ale já jsem se nechytil u žádné party a samotářil jsem.

Vyjížděl jsem do starých míst, na schátralé, zanikající campy, na které jezdila moje generace. Cítil jsem se dost sám, u malých ohňů, s tichou, jen přes rty pobrukovanou písni. Až jsem se rozhodl, že si koupím kytaru. Byl jsem slušným muzikantem, než mi na vojně ukradli moji Boženu.

Sladký dřeva za čtyři až sedm stovek z trhu ale zmizela a ušetřit 2000,- na nejlevnějšího Schneidera nebyla legrace. No ale za čtyři měsíce utahování opasku jsem na něj měl a před třemi týdny s novou kytarou vyjel na první vandr.

Na nádraží jsem tentokrát žádné trampy nepotkal, ale přesto se, k mému překvapení, několikrát ozvalo z davu -ahoj!-. Rychle jsem odpovídal té civilní mládeži a spěchal ke svému vlaku. Na peróně jsem zaslechl i kus dialogu dvou dívek, které mne zdravily: "Kam jede?" "Co já vím? Třebas maj nějaký soukromý podnik..." Chtěl jsem se na něco zepřít, vysvětlit, ale vlak už skoro jel...

O týden později jsem se chystal na Zbiroh. Nastoupím do vlaku a hned v prvním kupé sedí dvě trampky. "Ahoj! Nechceš si přisednout?" Byl jsem poněkud zaražen. Tohle se mi stalo od vojny poprvé... Přisedl jsem a uvědomil si, že jejich tváře odněkud znám. Jasné! Byly to ty dvě dívky z minulého týdne! Dlouho mne nenechaly mým úvahám. "Hele, kamaráde, ským ty hraješ? Tebe neznáme!" "Sám..." broukl jsem mesměle a na moji hlavu se snesla dvouhlasá ledová sprška. "Nevolej jo! Sólově dneska hrajou už jenom Jarek Nohavica, Iva Bittová, Ilvové Jahelka a Pešák a Slávek Janoušek. Už i Plíhal se přidal k Velikému orchestru Tonyho Linhartu! My se vyznáme, i když jezdíme jenom dva roky..." "Ale ne, já jen tak, sám pro sebe..." vysvětlují, ale nemechávejí mne domluvit. "A to tě baví? Dyť se hraje jen na scéně a ne-

bo vůbec ne! A kam vlastně jedeš?" "No kampa by jel? Na fesák do Jelení, ne?!" odpovídá za mne a ptá se zároveň druhá. ...tak tam jsem kdysi byl...bylo to docela fajn...teď je zas... "No jasan!", kývnul jsem rozhodně hlavou a jel s nimi.

Cestou mi kamarádky Kikina a Mandolína - tak se totiž jmenují - vysvětlily co a jak je dnes. "Né, do lesa né! A copa bysme tam dělaly? Dyť tam nejsou žádný kapely! A vlastně se tam ani nesmí..." "Co? Zdravit neznámý? Ale depa, kamaráde! Člověk je rád, když i na malým, tisícovým koncertě, jako měli minulej tejden k pětadvacátému výročí KázeteRáci, stačí pozdravit ty co zná..." "Tebe sme zdravili přece proto, že máš kytáru. Muzikanti se zdravěj všecy! Ostatně uvidíš na Jelení..." "Ale né, žádná osada Zlatá řeka to neporádá. To prej bejvávalo. Kdysi. Pak ale bylo pět let pauzy. No nediv se! Nikdo přece nedá žádnéj štempl darebákum, co furt lezou do lesa, žejo?" "No KMT pustilo Portu a dělá teď takovýhle maličkosti. Von byl Jupp stejně divnej - 70000 lidí na československým finále se mu už zdálo moc." "Jaký maličkosti? No, ve Svojsicích dvacetitísícovky Velikonočník, Slunovrat, Půlprázdniny a Letorost, v Krumlově stejnej Letokruh. Desetitísícový Kopidlno, Náměšť, Holany, Vyškov, Sokolovské dostavníky a tak dál..." "Ale né! Horní Jelení je ve zrodu a není na to ještě zařízený. Takže víc jak pět tisíc lidí to nepojme. Stejně jako třebas Jistebnice, nebo Jizerská nota," "Kdo by Portu dělal?! Pragokonzert v Praze, to je přece jasný, né?" "Kolik lidí? Nevím. Ale na soutěžních koncertech se to pod akustickou bublinou nad Strahovem pěkně mačká. A to se ještě všichni nevejdou! Prej na to postavěj něco novýho na zrušeným letišti v Ruzyni..." "Recitály jsou zatím v Lucerně, ve Sjezdáku, ve Fučíkárně, ve Smetanový síni, Paláci kultury, kinech Alfa a Blaník a několika divadlech. Pochopitelně, že KMT na to půjčuje svoje stálý scény - bejvalý Hudební divadla v Karlíně a Nuslích. Autorská je ve Sportovní hale..." "No je to fojr, těch 14 dní, ale co by trampík pro muziku neudělal? Senzační velkej..."

Tak takhle odpovídaly kamarádky na moje překvapené otázky a vysvětlovaly všechno, co se za léta změnilo. Najednou jsem se zeptal "A nebude trapný, že mám kytáru, když nejsem v žádný kapele?" "Neboj, nebude. Tam jich bude tolik, že si to ani nikdo neuvedomí. Jen budeš muset hodně zdravit, Sólisto!" zasmála se a přišla mi novou přezdívkou ta s větším zadkem - Mandolína.

...všechno jsem to mohl už dávno vědět, kdybych si kupoval Mladý svět! Takhle jsem se teprve od kamarádek dozvěděl o jeho osmistránkové příloze Toulavá kytara, která nahradila Táborový ohen, a ve které vychází každý týden spousta recenzí z trampských akcí z pera předních hudebních odborníků. A jednou za čtvrt roku kompletní kalendář veškerý naší muziky a čtrnáct dnů před Portou dokonce přehled jejích vítězů! Kikina měla poslední programové číslo dvojmo a tak mi to, které měla u sebe, prodala. Početl jsem si výborně a pochopil při tom cestu dnešního trampingu.

A vlastně tě to, Honzo, zachránilo před čtením povídání nevzdělaného trampíře o Festivalu trampské písně v Horním Jelení. Ví, že redaktor Ondřej Konrád st. napíše vše mnohem lépe než já.

No a to je vlastně všechno.

Jenom jsem ti chtěl poděkovat za dluholetou věrnost trampskému hnutí, i za to, co pro něj děláš dnes. Redigovat osum stránek veskrze trampské přílohy nemůže být nic lehkého. Je úžasné, že před léty musel být malý žlutý obdelníček naplňován náhradními příspěvky a teď máme tohle! Osum stránek trampíngem přímo překypujících! Je od tebe hezké, že jsi zůstal naším člověkem a i když /jak jsem se dozvěděl od hlavního dramaturga Horního Jelení Michala Konečného ml./ do redakce docházíš o holi a chůze do schodů ti už taky dělá potíže, zůstáváš nadále redaktorem MLADÉHO světa.

S n a l a d ě n o u k y t a r o u !
Sólista, Plzeň

III.

P.S.: Na zpáteční cestě mě Kiki s Mandolínou umluvíly, abych vybalil kytaru a něco zahrál. Můj repertoár mi po tom všem, co jsem slyšel na festivalu tramské písně od Brontosaurů, Šlachova Tradicional Old Newgrass Studia, Žluté krosny, Electric Banjo Bandu Ivana Mládka, Abraxasu i našeho plzeňského Knotu a dalších, připadal zestárlý a směšný. Kamarádi mě ale tolerantně poslouchali. Jenom, když jsem hrál píseň

Wabiho Ryvolý Hic sunt leones, se mě při verších

chlap ten se pořád chystá

na mapě bílá místa

u malých ohňů ~~prozkoumat~~ prozkoumat

zeptali po jejím smyslu. Snažil jsem se vysvětlit, ale nešlo to. Z ničehož nic mi vyklouzlo "Nojo, kamarádi, to byste museli taky do přírody a ne jen za muzikou." Dva po mně chtěli, abych s nimi tedy vyjel a ukázal jim... Odmítl jsem. Jednak mi to připadalo nevhodné a hlavně - přišel bych o nějakou hudební tramskou akci.

V lednu 1984 napsal Cimbura

K O U T E K P O E Z I E

P R O V A Š E

D R S N Ě D U Š E

Roztrhané šaty noci,
duhové odstíny svítání
v kapkách rosy zlátnou
jak pšeničná zrna ve dlani.

A než proletí černou tmou
první, skotačivý paprsek.
U oční s nedopsanou hrou
se rozsvítí tisíce malých hvězdiček.

Dřívko

Až půjdeš loukou,
hnán touhou po štěstí.
K horám pak otočíš
svůj prosící hlas.
Dlouze se napiješ
z utíkající bystřiny,
živou vodou osvěžíš,
znavený zrak.

Až s milou kamínek,
zdvihnete pro štěstí.
Slunce se objeví
v prachu těch cest.
po stopách paprsků
půjdete k rozcestí,
s vráskami prožitých let.

Dřívko

Z P O V Ě Ď

Když jsem se narodil
Neměl jsem na sobě nic
Ani vlasy
Ba ani ponožky
Časem jsem rostl a
Sílil
Rozeznával dobré od zla
No prostě získal cit
Říkali o mně
Pak poznal jsem i lásku
Zklamání přišlo též
Byly i nemoci
Avšak i řada štěstí mě potkala

Teď klečím u rovu svého
Život se mi prosévá krze prsty
Padá na dno i na víko
Jak hlína
Kterou vhazují truchlící na rakev
A metají jí do očí mrtvému
Říkaje při tom slova chvály
Nešetře

Pak padám
A říkám si
Živote bylo fajn
Stálo za to tě žít

Jery Vojín
za T.D. Blíženci

Z L Á C H V Í L E

Nevraživé šípy pohledů
mne přišpendlily k zemi
ticho řve a trhá ušní bubínky
zoufalství kvete a žene na semeno
jen naděje mi líže nohy drsným jazykem

Hanka, Plzeň 1967

PODZIMNÍ

Paleta pestrá
do bláta upadla
mlha ji přišlápala
studenou patou

Prsty zkřehlé
ztrnule vedou
omšelý štětec
po plátně krajiny

Koberec žlutý
červeně protkaný
prostře se k obzoru
se smutným sluncem

Kostnaté prsty
telegrafních sloupů
zapíchly výstrahu
do hejna drobných ptáků

Zapískal vítr
podzimní šlágr
v poslední uličce
zšedlého města

Pole se rozběhla
za letním teplem
podzim je zastavil
slovíčkem - za rok

Hanka - Č.B.
Plzeň, 1968

ŽENA

Jsem smítko větrem touhy poháněné
jsem plazma v buňce tenkostěnné
jsem elektron při reakci štěpení
jsem ve snu špatné znamení
jsem smutek ne ztracené krásné touhy
jsem závan tajemství

a zmatek pouhý

Hanka

V dnešním pokračování z tramské historie tak trochu zaskakují za kama-
ráda Seladona a tak bych nechtěl psát smyšlené bludy a nepodložené infor-
mace. Slovy Mikiho Ryvolý bych vám chtěl přiblížit kousek historie - te-
dy historie pro nás pozdějinarozené, jinak ačkoliv je jim již třicet let
a trochu rezivější T.O. ZLATÝ KLÍČ žije, zpívá a natruc všem stále dýchá.

Sk

A VŠECHNO BY BYLO MOŽNÁ JINAK -

... kdyby tenkrát před lety čtrnáctiletým vyjeveným klukům nepřeletěla přes
mos vůně hořícího dřeva. Přiletěla z údolí tam dole pod Týřovem, a oni by-
li nenávratně ztraceni, nakaženi chorobou, která je měla nádherně teprát
celej život. A nákaza to byla krásná, laskavá, navíc neměli chuť se bránit
chyběli jim taky protilátky - Pořádek, Disciplína, Uměřenost. Ti dojemní
maivkové tenkrát netušili, že si v té voňavé a nenápadné chvílce s koneč-
nou platností zavřeli dveře k takzvanému serióznímu životu..

Co ztratili ? Co získali ?

Dneska mohli být úspěšnými, ale k uzoufání nudnými patrony, neděle trávit
na fotbale, mohli z nich být chytrolíni, bafuňáři, vzorní otcové rodin,
funkcionáři. Neviditelný virus bláznovství je o to připravil.

A pak už nás bylo víc a víc, už jsme se naučili poznávat v davu, beze
slov a podle jenom nám známých znaků. Hořely nové ohně a přicházely nové
nákazy: dolehlo na nás Slovo a Poezie a Muzika a poznali jsme, jak pěkně
se sedí u tramského čouďáčku s Rimbaudem a Prévertem a Kainarem, taky s
Werichem a Ježkem a Suchým, už jsme měli první mozoly od prvních překliž-
kových kytar a první pučejeře z Dlouhých cest. Potom nás Ptáci pozvali do
svejších hnízd a v nich jsme nacházeli to, co jsme ještě neuměli udělat v
životě, co jsme se ještě ostýchali udělat, co jsme teprve začínali tušit.
A tak v té krásné symbióze s Ptáky začali jsme žít napůl skutečně a napůl
we snech, jak ostatně žijeme do dneška, jenom napůl dospělí, jenom napůl
rozumní a zodpovědní, jen trochu tady na zemi, vždy připraveni jít za Slo-
vem, za Muzikou, odletět s Ptáky, vždy dychtiví boje proti pitomcům ve
jménu Svaté Blbosti. Ale vždy tak trochu bezbranní proti svinstvu všeho
druhu a zatraceně málo vybavení k tomu, čemu se říká rozumný všední život.

A takto krásně jsme začali žít v naší Zemi tří sluncí. Pečlivě a s lás-
kou jsme vylepšovali pravidla Hry, která nás nakonec vtáhla do kouzelného
bludiště barevných slov a bláznivých činů natolik, že se nám stala životem.
Se vši krásou, kterou nabízela zasvěceným, i s hořkostí, kterou jsme tak
často prožívali a prožíváme při občasných návratech na břeh. Vždy naivně
připraveni posloužit jako lákavý terč pro pomluvy a fantastické výmysly
lidí bez fantazie, trochu komicky bezbranní proti špíně, která se jak-
si během našeho pobytu v Zemi tří sluncí za jejími hranicemi stala nor-
mou.

A takto krásně plujeme dál, peřejí i líným volejem a po chvíli klidné
plavby se znovu těšíme na pořádnou šlajsnu, pořád jsou ještě někde vpře-
du zrádný zabaláky a z jezů výhružně trčej traverzy, a přiznejme si - plav-
cům už trochu slábnou paže a kapitánu oči, jen to nebezpečí, že se udělá-
me, se zmenšilo zkušenostmi a léty prověřenou tolerancí. A plujem dál, i
když řada lodí už přistála v tichejších zátocinách usedlýho života, i když
zilá voda si vzala pár lodníků. Plujem dál, i když naše kocábka vrže a
skřípá na vlnách, i když piráti jsou den ze dne drzejší a státní parop-

plavba opakovaně hrozí zákazem volné plavby. Plácáme se dál. I když každý záběr potřebuje víc a víc síly a větší dávky rumu na překonání mořské nemoci. Plujeme dál a neděláme si iluze: i v Zemi tří sluncí přicházejí a budou přicházet průsery, slzy a zklamání. Bude nám třeba hořko k uzoufání a svůj příděl smutku vyfasujeme stejně jako všichni kolem. Jenom jedno je ve Zlatém klíči jistý: nikdy nám nebude ~~zkrátka~~ nudno.

Zatím co "vymknuta z kloubů doba šílí", kuriózní spolek extrampů snáší bláznovství denní reality s úsměvem a nadhledem, bez nadbytečných emocí a stressů, protože bláznovství bylo odjakživa naším programem.

Ideálem našeho houfce nikdy nebyl drsnej superman, ověšený pentličkama, gestama a pózama. Spíš obyčejnej, dobrej a pokud možno chytřej člověk. Přesně ten, kterej tolik chybí společnosti. Nenápadnej hrdina, kterej nenápadně umí, nenápadně pomůže, nenápadně, bez velkejch slov a frází udělá ve správnou chvíli tu jedinej správnou věc. Obyčejnej kluk, obyčejná holka. A podle těchto měřítek jsme se shledávali a nacházeli.

Dneska už nevíme, v kterej okamžik jsme zjistili, že se nám podařilo objevit ten skutečnej smysl naší bláznivý Hry. A do dneška taky nedovedem pojmenovat to, co se nám povedlo objevit. Jen matně tušíme, že to asi nemá tolik společného s trampíngem a totemy, jak jsme si před léty mysleli. Nepřemejšlíme o tom. A nepřemejšlejme o tom. Je to tady. A to je dobře.

Plujem dál, barevnou a bláznivou Zemí tří sluncí, nad hlavou hejna Ptáků, obklopení hromadou záviděníhodných kamarádů a přátel, vždy připravených na krásné zlatoklíčácké pábení. Mámy od dětí, řítící se na historických motocyklech nočními blaty. Nafukovací totemy, závody v drakoplavbě, ruské večery a petrolejové radiopřijímače rejdiou jerevan. Cukrárny na místech, kde tradice velí zapalovat táborové ohně. Kakešiády, divadelní inscenace u krbu a houbaři, zděšení nad vyskakovacími houbami. Šílená bárka Fort Hazard, kymácející se na vlnách muziky a srandy, opilý koráb a Bludný Holanďan léta diskutovaného trampingu.

Jednou jsme vedli řeč o heslu, které by mělo stát na erbu osady - a trochu s úsměvem a napůl vážně jsme navrhli "Odsouzení ke kamarádství".

Před třiceti lety na Týřově houfečku vyjevenejch ~~kluků~~ čtrnáctiletejch kluků přeletěla přes nos vůně hořícího dřeva. Někde vysoko nad nimi se asi pobaveně usmíval Manithuu a šeptal si pod fousy tenhle nádhernej rozsudek ...

Miki

Co ještě dodat, od "klíčáků" pro "klíčáky" toho bylo napsáno mnoho, ale jedno je jisté nikdy toho nebylo a nikdy nebude dost...

náčelník Ka-ge-ga-ga-bou - Odžibwej

Hry, které tu chci popsat jsou hrami lidí mého národa. Jedna z nejoblíbenějších je hra s míčem / lacrosse, nyní národní hra Kanady /, kterou velmi často hraje celá vesnice. Utvoří se dvě mužstva, po desíti až stu hráčích. Než se začne, ti kteří budou hrát, musí dát stranou svůj podíl sázky nebo věci. Každé mužstvo má svého kapitána a ten pak určí jednoho z mužstva, který drží bank. Každý muž a každá žena / ženy se také někdy hry účastní / se vyzbrojí holí, na jednom konci zahnutou do malé obroučky o obvodu asi čtyř palců, ke které je připevněna síťka z řemínku z nevydělané kůže, asi na dva palce hluboká a široká jen tak, aby se do ní vešel míček, s nímž se hraje. Do země se zatlučou dvě žerdě ve vzdálenosti asi čtyř set kroků od sebe, které oběma mužstvům slouží za branky. Mužstva se snaží dostat míček do své jamky. Mužstvo, které odnese míček a udeří do žerdě, vyhrává hru.

"vyhazovací hra" se u bělochů málokdy vidí. Hraje se ve wigwamu s obdélníkovým, asi sedm palců dlouhým provázku, který je zase připevněn ke klacíku asi dva a půl palce dlouhému, na jednom konci špičatému. Ten drží v ruce. Suk se krátkým klacíkem vyhodí do vzduchu, a když se hráči podaří ho při každém pádu zasáhnout, vyhraje.

H R Y V E N K U U I N D I Á N Ů Z R O V I N

Dřevěná noha - Čejen

Nás zajímaly hry, při nichž jsme museli předstihnout ostatní. Závodili jsme na koních v běhu, zápasili jsme, stříleli na cíl z luku i z pušky, vrhali šípy rukou, plavali, závodili ve skoku i jinak. Kmenové závody se obvykle mezi muži konaly zastupujícími tři bojové svazky. Byli to Losí bojovníci, bojovníci Vztekklého psa a Liščí bojovníci. Když s námi tábořil kmen nebo velká skupina Sioxů, pořádali se závody mezi jednotlivci obou kmenů. Na všechny závody a soutěže se sázelo. Sázely se pušky, střelivo, luky, šípy, příkrývky, koně, oděvy, šperky, košile, kamaše, mokasíny, všechno co se považovalo za osobní majetek. Sázky byly vždy rovnocenné. Předměty se kladly na hromadu na příkrývku, stejné vždy vedle sebe. Výherci brali všechno a křičeli radostí, že vyhráli.

z knihy PLÁČ PTÁKA BOUŘLIVÁKA,
kterou uspořádal Charles Hamilton

William Warren - Odžibwej

Dějepisci často zdůrazňovali krutost, s jakou mučili indiáni své zajatce, ale ve srovnání se svými současníky v Evropě, byli indiáni v mučení úplní amatéři. Elias Johnson, náčelník Tuskarorů napsal: "Říká se, že indiáni nevýslovným způsobem mučili nepřátele, které zajali v bitvě. Je pravda, že vůči svým nepřítelům byli často neúprosní. Ale právě v době, kdy indiáni používali válečné sekery a skalpovacího nože, aby pomstili křivdy, které se jim děly, pokojní občané v evropských zemích byli žalářováni, třeba se nedopustili žádného zločinu, a užívalo se tak rafinovaných mučení, jaká se v srdci divošského indiána nikdy nezrodila."

Znamého bojovníka Odžibwejů jednou zajal jeho vlastní synovec, který byl mladým bojovníkem Lišek a synem sestry ožibwejského bojovníka. Lišky sestru zajali, když byla mladá, adoptovali ji a ona se pak v kmeni provdala. Mladý muž chtěl Liškám ukázat naprosté pohrdání jakýmkoliv pokrevními svazky mezi sebou a odžibwejským strýcem, zatloukl do země dva kůly, pak vzal strýce pod paží a poznamenal, že by ho chtěl "ohřát u dobrého ohně". Přivázal mu ke kůlu ruce a nohy co nejdál od sebe, a pak podivný synovec rozdělal obrovský oheň. Nejdříve strýci spálil tělo, takže bylo na jedné straně samý puchýř, pak jej obrátil k ohni zády, a když ho strašně spálil i tam, odvázal ho a řekl mu: "Jdi domů a řekni Odžibwejům, jak Lišky zacházejí se svými strýci. Strýc se ze svých spálenin uzdravil a na příští válečné výpravě se mu podařilo krutého synovce zajmout. Odvedl ho do vesnice Odžibwejů. Tam ho přivázal ke kůlu, vzal čerstvou losí kůži, na které schválně nechal vrstvu sádla a podržel ji nad ohněm, dokud nechytla, pak ji hodil synovci na ramena a poznamenal: "Synovče, kdyžs mě vzal na návštěvu do vesnice svého lidu, ohřáls mě u pěkného ohně. Já jsem ti zase dal na záda teplý plášť". Losí kůže, kterou pokrývalo husté sádlo, zuřivě hořela, svrašťovala se kolem mladíkova těla - jako hrozný "plášť" který jej brzy strávil.

Lišky se za tento čin znovu pomstili a různé druhy smrti ohněm se za nějaký čas stali osudem všech ubohých zajatců. Dá se soudit, že když se o této události dozvěděli ostatní indiánské kmeny, nazvali tento kmen "ODŽIBWEJ", což znamená, "usmažit, až se svraští".

ZAHADNÉ ZMĚNY OLDY A MINKA

